

קרופל, אליהו-יהודה

אליהו, בן צילה ומנחם, נולד ביום י"ח בשבט תש"י (5.2.1950) בירושלים. את לימודיו היסודיים סיים בבית הספר הממלכתי-דתי לדוגמא לבנים בירושלים, ולמד לימודים תיכוניים בישיבת בני עקיבא "נתיב מאיר" בירושלים. אלי, כפי שקראו לו בני משפחתו וידידיו, היה תלמיד טוב. בעיקר בלטו כישוריו במקצועות הריאליים, חשבון בבית-הספר היסודי, מתמטיקה, פיסיקה וכימיה בבית-הספר התיכון. יחד עם זאת היה שובב והרבה

לעשות מעשי קונדס. היה חבר בתנועת הנוער "בני עקיבא" מכיתה ד' בבית-הספר היסודי ועד גיוסו לצה"ל. היה חובב ספורט ושיחק בכדורסל כנבחרות של בתי-הספר שלמד בהם. אהב, ידע והרבה לשחק שחמט.

אליהו גויס לצה"ל בראשית פברואר 1968, עבר מבדקים לקורס טיס והתקבל לקורס. אבל מאחר שראה בכך רק מבחן לכושרו הפיסי והאינטלקטואלי, עזב את הקורס ועבר לחיל השריון. לאחר הטירונות ולימוד מקצועות, שירת כשנה בצוות טנק, שהשתתף בקרבות מלחמת ההתשה, ב"מוצב המזח" שעל גדות תעלת סואץ.

לאחר שהשתלם בקורס למפקדי טנקים, ובקורס לקצינים ובקורס לקציני שריון, הוצב כמ"מ טנקים באזור התעלה. הייתה זו תקופת שיא במלחמת ההתשה וכעבור מספר ימים נפגע בראשו. בטרם החלים החלמה מלאה, חזר לתעלה. הוא טען כי אינו חש את עצמו בנוח בבית, בעוד חבריו נלחמים בחזית. אולם גופו לא עמד במעמסה והוא הועבר לשרת במפקדת גייסות השריון, בענף "תורת חיל השריון", שם עסק בנושאי פיתוח טנקים ותורת לחימה. לקראת תום שירותו הסדיר הוצע לאלי להתנדב לשירות קבע וטופס מינוי לתפקיד מפתח הונח על שולחנו. אלי דחה את ההצעה ובחר ללמוד ולהתקדם בפיסיקה ובהנדסה, ולא בתחום הצבאי. אלי הוגדר כקצין בעל ידיעה מקצועית טובה, ממושמצ, אחראי, מסור לתפקידו, מגלה יזמה ומבצע את תפקידיו ביעילות ובהצלחה. על אף בקיאותו הרבה בחומר הצבאי, מבחינה טכנית ותיאורטית, היה צנוע ופשוט ואת ידיעותיו הפגין במעשים. הוא ידע למצוא את שביל הזהב בין היותו אדם דתי ומאמין, המקפיד לקיים מצוות בכל המצבים והתנאים, לבין היותו מפקד מעולה, חיל טוב וחבר טוב. דבקו בדת הפכה לשם דבר, מפקדים, חיילים וחברים העריכו את השילוב הזה ולא אחת קנאו באמונתו. אלי היה חייל מסודר שנעים היה לעבוד איתו. בזכות ידיעותיו המקצועיות וחושיו הבריאים רכש את אמון חייליו. גילה התמצאות ובקיאות בשטח, בשעות הלילה כמו בשעות היום. כשבאו מדריכים להדריך במערכות טנקים, נגמ"שים וקשר גילה בקיאות יותר מהמדריכים והסביר להם דברים שהם לא ידעו. כמפקד התעקש ושם לב גם לפרטים הקטנים ביותר בביצוע, באחזקה ובאימונים, בידעו את חשיבותם לגבי מילוי המשימות כהלכה. מעולם לא השתדל להבליט את עובדת היותו קצין ולא אהב לענוך דרגות. יחד עם פקודיו השתתף בעבודות ניקיון, תדלוק ואחזקה שוטפת, שלא היה חייב בהן. בהפסקות באימונים תמיד נמצא יחד עם חייליו, ולא עם שאר הקצינים. חייליו אהבו אותו וראו בו "אחד משלנו". אלי דאג לאנשי צוותו וכל בעיה פתר בעזרת חיוך, אותו חיוך כובש שנשאר גם בשעת תקריות וקרבות, בהם שמר על קור רוחו. המזיגה של אישיות עשירה, עומק, אמונה והקפדה יחד עם בוז למוסכמות וקורטוב של פרחחיות, שמרה על חוסנו הנפשי גם במצבי חירום ולחץ. אף פעם לא נראה מתרגז וגם כאשר רעמו התותחים המשיך לדבר ולתת פקודות במתינות ובשקט.

לאחר שחרורו מהשירות הסדיר, התנדב לשרת במסגרת המילואים ביחידת מתנדבים מיוחדת ונבחרת, שנועדה למשימות קרב מיוחדות, תוך ידיעה ברורה שלא תמיד תהיה מהן דרך חזרה, או כהגדרתו של אלי, כאשר יצא מהבית ביום הכיפורים למלחמה: "אל תדאגו, אני עושה רק מלחמות קטנות". הגדרה תמימה, שבגלל שמירת הסודיות, שהתחייבה מאופי היחידה, בני משפחתו ומכריו לא ידעו כי היא מגדירה את אופי הלחימה המיוחד של היחידה. הוא ביצע את המשימות שהוטלו עליו ביסודיות והוערך על ידי מפקדים וחיילים כמפקד וכלוחם מעולה. בין שחרורו מצה"ל לבין פתיחת שנת הלימודים באוניברסיטה למד אלי במרכז ללימודים קדם-אקדמיים באוניברסיטה העברית בירושלים. במקביל עסק בבניית דגמים להמצאות שהמציא בתחום הצבאי והאזרחי. בשנת תשל"ב החל את לימודיו במסלול של מתמטיקה ופיסיקה באוניברסיטה העברית, נמנה עם התלמידים המצטיינים בפקולטה למדעי הטבע וזכה בפרס הצטיינות על הישגיו בלימודים. על סמך הישגיו הבולטים בלימוד בשתי השנים שהספיק ללמוד, קבע יו"ר ועדת ההוראה של הפקולטה, שללא